

ζένο το ποτήριά μου άνοιξε την όρεξί. Δέν βάνεις δυό νά τσουν-
κρίσουμε, νά ευχηθούμε κιόλας!

— Καλά λές!
— Έγήμες δυό ποτήρια κ' έδωσε το ένα στον σύντροφό του και το άλλο το κράτησε αυτός.

— Στην ύγειά σου και καλά κέρδη!

— Αμήν! Νά δώσει ο Θεός...

Ή δυό δραχμές κοουδονίσιαν και πάλι επάνω στην κάσα. Ήπειτα

τίς μοιράστηκαν και τίς έβαλαν πάλι στην τσέπη τους.

Ή ιστορία αυτή βάσταζε όρες και όρες. Κάθε τόσο έδινε ο κα-

θένας τή δραχμή πίσω στο συνέταρο του κ' εκείνος τού γέμιζε ένα

ποτήρι και τόν κέρανος. Έτσι πίνοντας έγιναν στούσι στο μεθύσι.

— Άς πούμε ένα ακόμα συνέταρε...

— Άς το πούμε...

Ξαναμοιράζονταν ύστερα το διάφραγο και Ξανάιναν.

Ο Γιωκομήν γινόζοντας για τελευταία φορά τα δυό ποτηράκια,

έννοιωσε πώς άδειασε τα ή νταμιζάνα και ελπε στον Μπάριμα

Τριαντάφυλλο, τραυλίζοντας:

— Βρέ, κώ Τριαντάφυλλε, στείλε κανένα για κραισί. Τουτόι...

οι μετακρίδες τού πανηγυριού τή Δεξιάμενη θέλουν να πούν για να

χορτάσουν.

— Ούφ! Σκατεύτεηνα από την κουράσι! Άμάν, νισάφι πλεία,

στράγγισα στά πόδια μου από τόν προύι. Δουλέιά ήταν αυτή

έδώ πέρα, σήμερα, ή χαλασιώς Κυριόι!... Βάλε ακόμα ένα

εκατοσταράκι, βρέ Τριαντάφυλλε...

— Γιωκομή μου, ένα στά δυό, δέ λές καλύτερα.

Έπαιν και το τελευταίο εκατοστάοι κ' ύστερα πετάεινε

τά ποτήρια μακριά και τα σπάσανε στις πέτρες!

— Ε! και σ' άλλο με ύγειά, νά δώσει ο Θεός!...

Κι' άρχισαν τή τραγωδί:

**Παναγιά μου και Σωτήρια,
δός μου την, κι' άς είς κ' χήρα!**

Αυτή την ώρα αγόλασε κ' ή εκκλησία.

Ο κόσμος έβγαινε χαρούσιμος και γελαστός, σκορπίζον-

τας εύχες και γκιζέροντας μέσα στις μεταφάσεις...

***

Την Άλλη ήμέρα οι δυό σύντροφοι έπηγαν, κατά την συμ-

φωνία τους, στον κώ Προκόπη να τού δώσουν τά μισά από

τίς εισπραξίες τής ήμέρας. Είχαν πιάσει δυό δραχμές και τού-

δωσαν τή μία.

Ο κώ Προκόπη κατάλαβε τί έγινε, μα δέν θύμωσε. Από

ψήφου ήσαν αυτοί. Γιατί νά τούς χάζει; Τους ελπε λοιπόν γε-

λώντας φίλα:

— Μωρέ μπράβο! Κάνετε χροσιές δουλειές βλέπω! Και

τού χρόνου, παιδιά μου, και τού χρόνου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

**ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
Η ΨΥΧΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΕ**

Κάποιος Ρώσος παρελθών στον Παρίσι, έπήγε κάποτε
σε μιá από τίς δημοσιές συνεδριάσεις τής Γαλλικής Άκαδη-
μίας. Έκεινή την ήμέρα έτυχε νά προσεδρεύη τής Άκαδημίας
ο κριτικός και σχολιαστής Όσιέ. Ο Ρώσος, όταν έμαθε τó
όνομα τού προσεδρου, εντράπηκε πού δέν είχε διαβάσει κανένα
έργο του και μόλις έφυγε από την Άκαδημία, έμπηκε στον
πρώτο βιβλιοπωλή πού βρήκε μπρός του για ν' άγοράση τά
έργα του Όσιέ.

Ο βιβλιοπωλή αυτός μόλις είχε εκδώσει τά «Απαντα»
του Μολλιέρου, έμπειλειε και με έπεξηγματικές ύποσημιώ-
σεις και σχόλια τού Όσιέ. Έδωσε λοιπόν ένα αντίτυπο στον
Ρώσο για νά διαβάση μαζί με τίς κομωδίες και τά σχόλια
του Όσιέ. Ο Ρώσος εδιάβασε τó βιβλίο, μα δέν κατάλαβε
ότι μόνον ή ύποσημιώσεις ήσαν τού Όσιέ.

Την επομένην έπρεξε στο σπίτι τού Άκαδημαϊκού κατεν-
θουσιασμένος.

— Ά, κύριε! τού ελπε δείχνοντάς του τó αντίτυπο του
Μολλιέρου, τί ύπέροχα πού γράφετε! Πόσον φυσικοί και ή-
αληθινοί είνε οι ήρωές σας! Τί ταλέντο, τί πνεύμα, τί μεγα-
λειά πού είνε! Πόσον έμοια εύτυχής πού βλέπω από κοντά
έναν άνθρωπο σάν κ' εσάς! Οά μου έπατρέψετε μόνον να σάς
πάρω με παρατήρησι: Πώς έπατρέψετε να μπου κάμ ήλι-
θες ύποσημιώσεις στο ύπέροχο έργο σας; Άν κάμετε κ'
άλλη έκδοση, νó φροντίσετε να βγούη ή ήλιθιότερης αυτής!...

Ο Όσιέ τόν... ευχαρίστησε, τού ύποσχέθηκε πώς να έ-
φαρμόση τίς ύποδείξεις του και κατάπε την προσβολή, καλό-
καρδη όπως ήγαν...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οί κλλοι και τά Γαλλικά.

Πρό έτών ο μακαρίτης ιατρός Α. Καλλιδικιάς, ό όποιος ήγαν
όχι μόνον ένας από τούς πιο καλούς γιατρούς τής εποχής του, άλλα
και ένας από τούς διαπρεπέστερους συγγραφείς τού κωμώ έκεινου,
είχε έφρονει ένα θαυμασιο φάρμακι φάρμακο για τούς κάλους.

Έπειδή δέν είχε χρημάτα για την έπιεπάλλησι τής έφρονέσεώς
του, παρακάλεσε τον φίλο του κ. Σπύρου Τσαγγάρη, διευτινήτη
του Πρακτορείου τών έφημεριών, να τον βοηθήση.

Ο κ. Τσαγγάρης τού έδωσε τέσσερες χιλιάδες δραχμές.

Τό φάρμακο έτοιμάστηκε, εκμαεταριστήνε μέσα σε κάτι ώραία

κουτιά από τεκελί, επάνω στο όποια κολλήθηκαν και ή έτικέτες.

Ή έτικέτες ήσαν Έλληνικές, με τó όνομα επάνω τού Έλληνος
γιατρού, φαρδεια-πλατεία γουάνενο. Έγινε και σελάκια άρκετή και
όμως, άν και τó φάρμακο ήγαν μοναδικό, περάσαν έξη μήνες και
δέν πουλήθηκαν όύτε δώδεκα κουτιά.

Ο Καλλιδικιάς έξέφραξε την έκπληξή του στον χρηματοδότη τó
κ. Τσαγγάρη.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, καμίνε Σπύρε, τού έλεγε, τί
συνβαινει. Βλέπω ότι όλοι ό κόσμος ύποφέρει από κάλους,
άλλο γιατρού δέν ύπάχει γι' αυτούς και όμως τί δυό μου
μένει άπολόγητο...

Ο κ. Τσαγγάρης όμως, εφρονέστατος, όπως είνε, άντελή-
φθη άμέσως τί συνέβαινε και ελπε στον στατισκοποιήμενο Κα-
λιδικιά:

— Άκουσε νά σου πώ, γιατρέ. Βάλε άπέξω από τά κου-
τιά τού γιατρού τών κάλων γράμματα Γαλλικά, γιατί άλ-
λοιώς και σ' κ' έγώ κ' ή τέσσερες χιλιάδες μου, πάμε διολι
χαμείν!...

Έτσι κ' έγινε. Ή έτικέτα έγράφη γαλλιστί και τó φάρ-
μακο μοσχοποιήθηκε.

Ή πονηρία τού «Γέρου».

Όταν ήγαν ύποσημος δήμαρχος Άθηνών ο Ζυγομαλάς,
οι φίλοι του πήγαν στο ιστορικó σπίτι τής Γ' Σεπτεμβρίου,
όπου κατοικούσε ο μακαρίτης Θ. Δηλιγιάννης, ό όποιος ήγαν
τότε και πρωθυπουργός και τού ζητούσαν νά μιλήση για τίς
δημοτικές έβλογές και νά χρίση τρόπον τινά ως ύποσημος
τής Κυβερήσεως τόν Ζυγομαλά, σιστάων στούς φίλους του
να τόν ύποσημώσουν κατά τίς έβλογές.

Ο Δηλιγιάννης έκανε στην άρχή τά νάμια του, πρό τής
έπιμονής όμως τού πλήθους βγήκε στον ιστορικó έξώστη του
σπιτιού του και ελπε τά έξης στο πλήθος:

«— Εάν ήζυτε, κύριοι, από τόν πρωθυπουργό τής γώ-
ρας, πούον πρέπει να ψηφιστέ ως δήμαρχον τής πρωτευούσης,
πρέπει νά γνωρίζετε ότι οι κειμενοι νόμοι άπαγορεύουν στον
κυβερνήτη ν' αναμειγνύεται στις δημοτικές έβλογές. Μη ζη-
τείτε λοιπόν από μέ να παραδώ τούς νόμους, έφρονον άλλιστε
γνωρίζετε την προσηλάσι μου στούς θεσμούς. Έάν όμως έ-
ρωτάτε, πούον θα ψηφισή ως δήμαρχον Άθηνών ο Θ. Δηλι-
γιάννης, δέν δύναινα να σας άπορησω ότι θα δώσω την ψη-
φον μου μετά θανάτου στον άγαπητό μου φίλο Ζυγομαλά,
τόν όποιον θεωρώ ως άριστον δήμαρχον Άθηνών!...»

Τό πολιτικό αυτό τετριτό τον Δηλιγιάννη, ό όποιος και τούς
νόμους έόθετε και στις δημοτικές έβλογές άναατότανον ως
τό λαμό, ένθουσιασε τó πλήθος, τó όποιον άπλήθε έν ζητο-
κραγιάς και έπενθημιάς ύπερ τού πονηρού «Γέρου».

... Σβρτε λοιπόν στον διάβολο!...

Στό θέατρο τού Μπουκίονα παίζονταν την εποχή εκείνη,
μεταφρασμένο στην Έλληνική, ένα Ιταλικó μελόδραμα, στο
όποιο ο χορός έρωλε επί ένα τέταρτο τής ώρας κάτι στιχούς
άνοστους, στούς όποιους έπαναλαμβάνονταν διαρκώς ή στροφή:

**Πάμε λιγόν να φύγουμε
έκει στο δάσος πέρα...**

Ο κόσμος άρχισε φυσικά νά στενοχωριέται. Στην πλατεία
βρισκόταν ένα ρωσάκι και ό διάσημος κοριτσά τής εποχής έ-
κείνης Λασκαράκης. Ο Λασκαράκης ήγαν περιφίμος έπίσης
στην εποχή του και ως φοβερός κρασασπατέρας. Είχε δέ άπο-
λιθη από τó θέατρο αυτό, γιατί μεθοκοπώτας σε μιá ταβέρνα
δέν πήγε έγκαιρος στις πρόβες. Ο Λασκαράκης λοιπόν πα-
ρακολούθηδ την παράτασι από τó ύπερωό, άντελήφθη τού
κόσημου την στενοχώρια και βαρεθείς κ' αυτός ν' άκούη πάντοτε
την ίδια στροφή:

**Πάμε λοιπόν να φύγουμε,
έκει στο δάσος πέρα...**

άρχισε νά τραγουδήδ από πάνω με μιá δυνατή φωνή, πού
σκέπασε όλες τίς φωνές τού κόρου:

**Σύστε λοιπόν, στο διάβολο
Σύστε στο δάσος πέρα,
να μή σας πάρη ό διάολος
και μύνα ναί πατρα!...**

Μόλις άκουσε την άυτοσχέδιο ατήν άπάντη τού Λασκα-
ράκη τó Κινικό, ξεράθηκε στα γέλια και τούση φασαρία έγινε,
πού οι κοριτσές έόπειναν να ξεφανισθούη!...

